

Biblická hodina – 11.04.2024

Suspírium: „Ja, ja som ten, čo vás potešuje. Kto si ty, že sa bojíš človeka, ktorý zomrie a ľudského tvora, čo sa pomíne ako tráva? Zabudol si na Hospodina, tvojho Tvorca, ktorý rozostrel nebesá a založil zem.“ (Iz 51,12-13) Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 98: „Spievajte Bohu novú pieseň...“

Modlitba: Ďakujeme Ti, Kristus náš, že Ty si Knieža pokoja, Ktorý rečníš a prehovoríš kvôli nám. I tento čas si nám daroval z milosti, aby sme sa napojili a neboli smädní a smädné. Prosíme Ťa, daj, aby sme všetko od Teba prijali ako najdôležitejšie k nášmu životu, lebo sme veľmi zaneprázdnení a každý deň nám prináša iné starosti. Príď medzi nás Tvojím Duchom Svätým a živým Slovom, a posväť Tvoje deti, aby sme chodili stále v Tvojej pravde a láske. Daj, aby sme sa dnes i my rozpamätali na tú záchranu, ktorú si v našom živote previedol Ty sám. Daj, aby sme si uvedomili, Kto si pre nás a ako nás potešuješ Svojou neobyčajnou prítomnosťou, lebo len Ty vieš nás stíšiť, upokojiť a premôcť to, čo nás prebolí a zabolí. Konaj, prosíme, a obmy nás Svojou krvou, aby sme neboli cudzinci a prisťahovalci, ale členovia Tvojej rodiny, v ktorej strede stojíš Ty, náš Pán Ježiš Kristus. V mene Pánovom nech je požehnaná naša biblická hodina a vedená Duchom Svätým. Amen.

Biblický text: Kniha Jozue 4. kapitola: *„Keď všetok ľud prešiel cez Jordán, Hospodin povedal Jozuovi: „Vyberte si z ľudu dvanásť mužov, z každého kmeňa po jednom, a prikážte im: „Vezmite si dvanásť kameňov odtiaľto, zo stredu Jordánu, kde stáli nohy kňazov, preneste ich a zložte na miesto, kde budete tejto noci spať.““ Potom Jozua zavolať dvanásť mužov, ktorých určil spomedzi Izraelitov, z každého kmeňa po jednom, a povedal im: „Prejdite popred archu Hospodina, vášho Boha, doprostred Jordánu a nech každý vezme na plece jeden kameň podľa počtu izraelských kmeňov. Nech to bude znamením medzi vami. Keď sa vaši synovia v budúcnosti spýtajú: „Aký význam majú pre vás tieto kamene?“, odpovedzte im: „Keď archa Hospodinovej zmluvy prechádzala cez Jordán, rozdelila sa jeho voda. Tieto kamene budú Izraelitom večnou pamiatkou, že sa voda Jordánu rozdelila.““ Izraeliti urobili, ako im Jozua prikázal: zdvihli dvanásť kameňov sprostred Jordánu, ako Hospodin povedal Jozuovi, podľa počtu dvanástich izraelských kmeňov, priniesli ich na miesto, kde prenovali, a tam ich uložili. Jozua dal postaviť dvanásť kameňov v Jordáne na mieste, kde stáli nohy kňazov, ktorí niesli archu zmluvy. Sú tam až dodnes. Kňazi, ktorí niesli archu, stáli v Jordáne, kým sa nevykonalo všetko, čo Hospodin prostredníctvom Jozuu prikázal ľudu. Takýto príkaz dal Jozuovi už Mojžiš. Ľud sa ponáhlal prejsť na druhú stranu. Keď prešiel všetok ľud, prešla aj Hospodinova archa i kňazi, čo boli pred ľudom. Aj Rúbenovci, Gádovci a polovica Menaššeho kmeňa*

prešli ozbrojení pred Izraelom, ako im povedal Mojžiš. Asi štyridsaťtisíc ozbrojencov tiahlo pred Hospodinom do boja na jerišské stepi. Toho dňa vyvýšil Hospodin Jozua pred celým Izraelom. Ctili si ho, ako si ctili Mojžiša po celý jeho život. Hospodin povedal Jozuovi: „Prikáž kňazom, ktorí nesú archu svedectva, aby vystúpili z Jordánu.“ Vtedy Jozua rozkázal kňazom: „Vystúpte z Jordánu!“ Keď kňazi, ktorí niesli archu Hospodinovej zmluvy, vyšli z Jordánu na súš, voda sa vrátila na svoje miesto. Tiekla ako predtým a všade vystúpila z koryta. V desiaty deň prvého mesiaca ľud vyšiel z Jordánu a utáboril sa v Gilgále na východných hraniciach Jericha. Dvanásť kameňov, ktoré vzali z Jordánu, postavil Jozua v Gilgále. Povedal Izraelitom: „Keď sa v budúcnosti vaše deti opýtajú otcov: ‚Aký význam majú tieto kamene?‘, povedzte svojim synom: ‚Tu prešiel Izrael po suchu cez Jordán. Hospodin, váš Boh, vysušil totiž vodu Jordánu pred vami, kým ste neprešli tak, ako Hospodin, váš Boh, urobil s Trstinovým morom, ktoré pred nami vysušil, kým sme neprešli, aby všetky národy zeme poznali, že Hospodinova ruka je mocná, aby ste sa všetci vždy báli Hospodina, vášho Boha.‘“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Hospodin chce, aby jeho ľud nikdy nezabudol na Jeho dobrodenia. Tak ako vyvedenie z Egypta, z domu otroctva, ako aj vovedenie do zasľúbenej zeme Kanaán cez Jordán, je symbolom Jeho vernosti. Tieto Božie skutky musia byť a zostať predmetom ich pamäti. Božia záchrana je a bude zarytá do pamäti Jeho ľudu. Tak vyzerá, že znamenia dvanástich kameňov sú dôležité nielen pre Hospodina, ale aj pre Jeho ľud. Načo ich majú pripomínať tieto kamene:

1. Na to, že Boh Jordán rozdelil a Jeho ľud po súši prešla na druhú stranu.
2. Na to, že čo sa udialo pri Jordáne, to už ľud badal pri Červenom mori. To poukazuje na Božiu nemennú zmluvu a ukazuje každému pokoleniu čerstvé usvedčenie toho, že ak je Boh s nami, kto je proti nám...
3. Deti sú nositeľmi Božích zasľúbení, ktoré sú už zárodokom neopakovateľnej služby Pánovej počas prechodu cez Jordán.
4. Na to, že Božia služba prevedená v živote vlastného ľudu je znamením i pre okolité národy.
5. Na to, že Boží ľud musí uctievať Hospodina, Ktorý svoju moc práve cez vovedenie do zasľúbenej zeme preukázal, a to nadprirodzenou silou nad vodami.

Naučme sa, že život Božieho ľudu musí byť taký, aby zodpovedal na otázky životov ďalších pokolení. Ak naše deti nevedia vyčítať Božiu vernosť z našich životov, potom akí sme svedkovia Božej milosti. To musia byť naše duchovné pravdy smerom k ním. Naučme sa, že Boží súd sa častokrát mieša aj Jeho milosťou. On nám neplatí na základe našich previnení. Čo nám nepatrí, častokrát práve to dostávame. V nemilosti milosť. V neláske lásku. Naučme sa, aby Božie

skutky milosti- a láskyplné práve v spoločenstve Jeho ľudu majú svedčiť o Jeho sile a nielen pre nás, ale aj pre tých, ktorí sú a žijú mimo cirkvi. Gilgál je miestom vyznania viery i pre pohanov skrze sily Hospodinovej.

Biblický text: List apoštola Pavla Efezanom 2. kapitola 11-22.veršov: *„Preto vy, kedysi pohania podľa tela, pamätajte, že kedysi vás tí, čo sa volajú obrezanými rukou na tele, nazývali neobrezanými, boli ste v tom čase bez Krista, vylúčení zo spoločenstva Izraela a bez účasti na zmluvách Božieho prísľubu, bez nádeje a bez Boha na svete. No vy, čo ste boli kedysi vzdialení, stali ste sa teraz v Ježišovi Kristovi blízkymi skrze Kristovu krv. Veď on je náš pokoj, keď oboch spojil v jedno a svojím telom zbúral rozdeľujúci múr nepriateľstva, keď zbavil platnosti Zákon prikázaní s jeho nariadeniami, aby v sebe z dvoch stvoril jedného nového človeka a nastolil pokoj. Oboch zmieril s Bohom v jednom tele, na kríži usmrtil ich nepriateľstvo. A keď prišiel, zvestoval pokoj vám, čo ste boli vzdialení, a pokoj tým, čo boli blízki. Veď skrze neho máme v jednom Duchu obaja prístup k Otcovi. A tak teda už nie ste cudzinci a prisťahovalci, ale ste spoluobčania svätých a členovia Božej rodiny. Ste vybudovaní na základe apoštolov a prorokov, pričom uholným kameňom je Ježiš Kristus. V ňom celá stavba pevne pospájaná rastie vo svätý chrám v Pánovi; v ňom ste aj vy spoločne budovaní na Boží príbytok v Duchu.“*

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

11-12. verše: Kedysi a [...] teraz. Apoštol Pavol jasne opisuje stavy, ktoré mali pohania bez Krista pred Bohom a pred vyvoleným národom, Izraelom. Pohania a Židia sa veľmi porovnávali. Židia pohrdali a povýšenecky sa správali voči pohanom. Oni boli obrezaní, čo predstavovalo zmluvu s Hospodinom, a pohania žili bezbožne. Obriezku Boh práve preto nariadil Hospodin Abrahámovi, aby na vlastnom tele nosili znak zmluvy s Bohom. Oni boli vyvolený národ. Oni sa stali prvotinou Hospodina. Židia nazývali pohanov neobrezanými. Podľa apoštola Pavla tieto označenia sú zbytočné, ak sa len chceme vystatovať. Ak obriezka neprebehne aj na srdci, nielen na tele, aj u Židov, a aj u pohanov, nemá zmysel hovoriť o pretvorení s Kristom. Ak sa budeme len porovnávať, ak sa budeme len povyšovať, a tvrdiť, že čo bolo skôr, vajíčko alebo sliedka, nikdy v našom živote nebudeme rozlišovať dva stavy, ako to robí apoštol Pavol. Kedysi bez Boha a teraz s Bohom. Kedysi bez Krista a teraz s Kristom. Kedysi a teraz. Božie Slovo sa nás pýta otvorene: Vieš rozlíšiť tieto dva stavy vo svojom živote? Aj v tvojom živote existujú dva stavy: Kedysi a teraz. Pohania žijú *bez Krista, sú vylúčení zo spoločenstva Izraela a bez účasti na zmluvách Božieho prísľubu, bez nádeje a bez Boha na svete.* Pohanský život je život bez všetkého, a hlavne bez Jediného. Na svete bezbožný život vyzerá práve takto. Ateisti takto žijú. Taký bol staroveký pohanský život. Beznádejný a bezbožný život. Ateistický život. Žili odvrhnutý život bez Mesiáša. Nemali Krista, nemali otčinu, domovinu, nemali priateľov,

nemali nádej a nemali na svete Boha milujúceho. Pýtame sa otvorene: „dá sa takto žiť?“ Áno, a pritom nežijeme ani v staroveku. Aj súveký človek žije práve takýto život. Bez všetkých a bez všetkého. Život, ktorý charakterizuje telesná a duchovná samota. Život, ktorý charakterizuje jedno slovo: BEZ. Práve preto sa musíme rozpomätať a zapamätať si dvojaké stavy života. Musíme si pamätať čím sme boli bez Jeho lásky, ale On z výsosti za nami prišiel a našiel nás. Len vtedy budeme schopní tieto stavy skutočne rozlišovať a v pamäti uchovať, že aká veľká je milosť Jeho, ktorou nás vyslobodil z moci hriechu, a aj dnes nás formuje, ak sa rozpomätáme, aký bol náš život kedysi bez Neho a aký je náš život teraz s Ním.

13-14. verše: V týchto veršoch sa dozvedáme o tom, čo Ježiš Kristus pre nás spravil. Znova kľúčové slová sú: kedysi a teraz, ale k ním sú pridružené ďalšie: blízki a vzdialení. Tieto páry slov sa opierajú o Kristovu službu v našom živote. Skrze Kristovej krvi sme blízki a blízke Hospodinovi. Kristova krv a Jeho dokonalá obeta na kríži znamená, zmierenie s Bohom, kým „v Ježišovi Kristovi“ výraz vyjadruje náš terajší živý vzťah s Pánom. Tak pochopíme, čo znamená byť blízko a ďaleko k Bohu. Božie Slovo sa nás pýta: Kde sa nachádzaš dnes? Aké sú tvoje súradnice života: blízko k Bohu alebo ďaleko od Boha. Ježišova služba je neprestajná. Ježišova krv zmyla všetky naše hriechy. Otvorene prijmi službu Božieho Syna. Jeho služba nie je telesná, nie je monarchistická, ale spása na duši. On je ten, ktorého krv bola vyliata na kríži. On je naším pokojom, prostredníctvom toho, čo učinili na dreve kríža, a aj dnes sa oddá svojmu ľudu, aby s ním žil v spoločenstve. On svojou službou vytvoril pokoj, zmieril nás s Otcem. Dva pokolenia, ktoré zjednotil, to sú Židia a pohania, ale ten rozdeľujúci múr je oveľa obširnejší, lebo zvrhol medzi pohanmi a Židmi, ale aj medzi Bohom a pohanmi. Tento rozdeľujúci múr stál do roku 70 po Kristovi, kým rímske légie nespustošili Jeruzalem. Keď vzniká tento dopis, ešte ten múr stojí, a samozrejme celý kostol bol ním ohraničený a pohanov vylúčil zo spoločenstva. Vo fyzickom slova zmysle, ešte po Ježišovom čine stál skoro 40 rokov, ale už dávno nemal tú funkciu, prečo bola postavená. Ten múr ešte stál, ale čo pôvodne znamenal, už dávno nemalo zmysel. Ježišova služba všetky ľudské múry anuluje. Za jednu noc postavený berlínsky múr už je minulosťou. Nie je tomu tak? Ježiš zbúra a zbaví platnosti všetko, čo je ľudské.

15-18. verše: Na rad prichádza Zákon. Desatoro. Prečítajme si Ježišovo učenie o desatore. Ako pekne vyobrazil farizejský a kresťanský prístup zákona. On zbavil platnosti to farizejské, ale naplnil to, čo je v zákone láska a pokoj. Ježiš myslí na Zákon z morálneho hľadiska. Pravda je oveľa hlbšia a rásnejšia ako sa to na oko zdá. Apoštol Pavol však myslí na tie nariadenia a zákony, ako je obriezka, ako sú obetné chvály a dary, na nariadenia, ktoré sa týkali jedenia, alebo na rituálne očisty, ktoré Ježiš vo svojom tele ako dokonalú obeť niesol na kríž. Tieto

obety, tieto nariadenia sú minulosťou, videli sme ich nedávno v III. Knihe Mojžišovej. Vo svojom tele, teda v dokonalej obeti ich celkom anuloval. Všetko, čoho sa tak pridržiavali Židia, Ježiš ich dal nabok. Na druhej strane Ježiš riešil aj nepriateľstvo pohanov a Židov. Pohania a Židia boli veľmi vzdialení od seba, boli si nepriateľmi, ale keď sa ich cesty vytratil dvojnásobný a ich rozdeľujúci zákon, Ježiš spojil tieto dva tábory. Doslova: Týchto dvoch človečikov spojil do jedného nového človeka. Vytvorenie nového človeka skrze Krista: to je priateľstvo. Nepriateľstvo je rozdelenie na dve tábory. Nové spoločenstvo je však viac ako komunikácia židovského a pohanského prostredia. Ale ešte dôležitejšie je, že pred Bohom sú si rovní. V Ježišovej obeti aj to je dokonané. Všetky nezhody, všetky sváry, všetky ťažkosti sú zmyté len Ježišovou službou. Tam, kde sa opreli o kríž Ježišov, tam nie sú rozdiely, len jednota v Kristovi. Práve preto každý, kto je Ježišov učeník, hlása Kristov pokoj. Nerozhadzuje a nerozčuluje sa. Rozširuje pokoj Pánov. Jedinečné slovo používa: zahubil a zabil nepriateľstvo. Ten, ktorý bol zabitý, i sám zabíjal. Odvrhol nepriateľstvo. Na všetky strany rozvrstvené nepriateľstvo sa zmenilo na pokoj v Kristovi. „Pokoj Vám!“ (Jn 20,19-21) Ježiš hlása pokoj, ale čo rozširujeme my? Nepokoj, nesvár, nehodu? Zmieriť sa s Bohom. Zmieriť sa so všetkým sa vieme len v Kristovi. Toto zmierenie skrze Krista, tento pokoj Pánov nám zaručuje prístup k Otcovi. Voľná cesta, znamená prejdite, vchádzajte a plesajte. Voľná cesta predstavuje obraz záhrady Orientu, kde sa podriadení stretávajú s kráľom, ktorí im udeľuje milosť a obdaruje ich so svojou prítomnosťou. Naša voľná cesta vedie k Otcovi. Máme prístup. Zabudli sme, že aká výsada nám patrí. Voľný prístup k Otcovi. Skrze Krista máme voľný prístup k Otcovi, a toto spoločenstvo nám prehlbuje práve Duch Svätý. Jedna viera, jeden Duch a jeden Boh. Duch Boží nám pomáha v našich slabostiach, učí nás modliť sa, zjednocuje nás. My, ktorí sme boli kedysi nepriatelia, my, ktorí sme v Kristovi spasení, my, ktorí sme Duchom Božím vedení, my, ktorí máme prístup k Otcovi dnes spoločne voláme: „Veni Sancte Spiritus!“ Príď Duchu Svätý a prehlbuj náš vzťah s Otcom, Ktorý je náš „Abba“ - Otče skrze Krista nášho Pána. Skrze Krista a skrze Ducha Svätého mať voľný prístup k Otcovi. Božia Trojica volá a spája kedysi nepriateľov a dnes priateľov.

19-22. verše: Zárodok nového spojenectva je občianstvo. Boží ľud je svätý národ, tak vzniká Božie kráľovstvo. Apoštol Pavol sa pýta, kým patrí Božie kráľovstvo. Pohania a Židia patria do tohto Božieho kráľovstva. Kedysi a teraz. Teraz a kedysi. Svet sa mení, a Božie kráľovstvo patrí každému, kto nie je prisťahovalec a cudzinec, ale spoluobčan. Zabudli sme, že spoločenstvo Kristovo sa skladá zo spoluobčanov. Politika Božia, Božie kráľovstvo je o spoluobčanoch, ktorí sa pridružujú k svätým. Apoštol Pavol to píše práve vtedy, keď Rímska ríša rozkvitá, mesto Efez patrí medzi najvyspelejšie mestá Malej Ázie. Bez Krista je každý život bez koreňa, ale s Pánom je život v otčine a v domovine.

Nepotrebujeme cestovný pas, ale rodným listom patríme tam, kde nás vštípil Kristus. Ďalším zárodokom nového spojenectva je rodina. Kráľovstvo je kráľovstvo, ale rodina je rodina. To je ten voľný prístup k Otcovi, ktorý patrilo aj Židom, ale aj pohanom. To je prístup rodinný, ktorý sa preukáže v bratskej láske. Bratia a sestry, nie pokrvní, ale Kristovou krvou spojení. Vyjadruje moju lásku, moju starostlivosť, moju pomoc a môj vzťah voči bratovi a sestre. Posledným zárodokom nového spojenectva je chrám Boží. Aj v Efeze stál pohanský chrám zasvätený bohyni Diane, mal 127 kusov stĺpov mal a každý z nich bol vysoký 18 metrov. Nebol nevšimnuteľný. Jeden zo siedmich divov starovekého sveta. Jeruzalemský chrám, postavený Šalamúnom, neskôr Zerubabelom, neskôršie kráľom Herodesom Veľkým, bol celkom iný. Apoštol Pavol práve preto hovorí o Božom chráme. Podotýka, že dôležitý je základ. Základ, ktorý je pevný a neotrasiteľný. Chrám Boží je ako dom na skale. Na akej skale sa stavia Boží chrám? „...*na základe apoštolov a prorokov, pričom uholným kameňom je Ježiš Kristus.*“ Nezakladá sa teda na osobách, nezakladá sa teda na ich povolani, ale na ich vedení a šírení Slova Božieho. Apoštolovia sú teda Dvanásti, a pri nich apoštol Pavol a Jakub. Proroci boli zvestovatelia Slova Božieho, ktorí o Ježišovi Kristovi svedčili z Písma. Naša cirkev i cirkev všeobecne vtedy je hodnoverná, ak sa primkne k tým hodnotám, ktoré svedčia o Ježišovi ako o Spasiteľovi. Základný dokument našej viery je Sväté Písmo. Novozákonné spisy, ktoré hovoria o našej spásе. Apoštolovia a proroci i novozákonní, nemali iný základ ako Krista. Uholným kameňom je práve On. Pomáha rovno držať stavbu a upevňuje celý dom. Uholným kameňom je Kristus. On spája stĺporadia. On spája celý skelet chrámu. Jednota a vzrast cirkvi závisí od Jeho činnosti. Čo je cieľom tohto chrámu? Práve to, čo bolo i jeruzalemského. Teda, aby bolo príbytkom Božím. Samozrejme Židia vedeli, že Boh neprebýva v chrámoch, ktoré boli vytvorené ľudskými rukami, ale Jeho sláva medzi nimi sa zjavuje práve tam, vo svätyni, to znamená symbolicky, že prebýva medzi nimi. Jeho sláva sa neviaže k chrámu, ale tam prebýva. Presnejšie žije v nich, v živých kameňoch. Cirkev tak nie je inštitúcia, ustanovizeň, ale príbytok Boží v Duchu Svätom a svätý chrám v Pánovi.

Závěrečná modlitba: Vyzývám milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Pozdravte sa navzájom bozkom lásky! Pokoj vám všetkým, ktorí ste v Kristovi!“ (IPt 5,14) Amen.

Závěrečná pieseň: Chválospev č. 538: „Vydaj sa úprimne Pánovi...“